

§ 243.

Jfr. med Hensyn til Vidneafhøring og Edfæstelse de almindelige Regler i §§ 99, 100, 107—113. Ved Vidner, der fremstilles af Overanklageren, forstaaes ikke just samtlige de paa hans Bevisfortegnelse opførte Vidner, men de af disse Vidner, hvis Afhørelse ikke, paa Grund af deres Karakter af Forsvarsvidner, overtages af Forsvaret, der i saa Fald kommer til at „fremstille“ dem.

Har Tiltalte ingen Forsvarer, overtager Formanden ifølge § 244 in fine saa vidt fornødent Afhørelsen for hans Vedkommende.

§ 244.

Hvorvel Eksamination i det Øjemed at svække et Vidnes Troværdighed ikke kan afskæres, men efter Omstændighederne endog kan være af yderste Vigtighed for at afværge, at en Domfældelse bygges paa et usandfærdigt eller upaalideligt Vidnebevis, bør Formanden dog lade sig det være magtpaaliggende ikke at tillade, at Udspørgen i dette Øjemed gaar videre end strengt nødvendigt, ligesom han saa vidt muligt bør afværge, at den foregaar paa unødvendig saarende Maade. Nærværende Paragraf, hvormed i øvrigt særlig kan sammenholdes § 100 (se navnlig dennes første Stykke, 2det Punktum), giver bl. a. Formanden den i saa Henseende nødvendige Myndighed.

§ 247.

Med denne Paragraf kan jævnføres § 108.

§ 248.

Det er et af Udkastets Hovedprinciper, at Bevismaterialet, saa vidt det er muligt og for Sagen gavnligt, skal forelægges i den oprindeligste Skikkelse, hvori det overhovedet forefindes, til umiddelbar Iagttagelse af den dømmende Ret. Bestaar saaledes Beviset i den særlige Tilstand, hvori en Person eller Ting befinder sig, kan det efter Omstændighederne være rettest, at Personen eller Tingen selv bringes til Stede, og at Retten ikke nøjes med andres Beretning om denne Tilstand, — har en Person gjort en Iagttagelse af Betydning for Sagen, skal Retten høre dette af vedkommendes egen Mund, ikke i andres Gengivelse, og saaledes fremdeles. Dette Princip udtales vel intet Steds udtrykkelig i Udkastet i sin Almindelighed, men dels ligger det som en nødvendig Forudsætning bag mange Bestemmelser i

dette, dels findes vigtige Anvendelser af det paa flere Steder i Udkastet (jfr. navnlig § 102 og Reglerne om Tiltaltes Møde og Afhørelse for den dømmende Ret); samtidig vise dog de paagældende Bestemmelser, at det ikke er Meningen at gennemføre det ud over saadanne Grænser, som praktiske Hensyn med Rimelighed drage. Ogsaa nærværende Paragraf er at anse som et Udslag af nævnte Princip. Medens den nemlig vel tillader Oplæsning af saadanne Dokumenter, der paastaas at have været Genstand for eller at være frembragte ved Forbrydelsen (altsaa f. Eks. et forfalsket eller falsk Dokument) eller at have været brugte eller bestemte til dens Udførelse (f. Eks. den Skrivelse, hvorved et Bedrageri er iværksat), eller som yde umiddelbar Oplysning om Gerningen eller Tiltaltes Forhold til denne (f. Eks. den Receipt, ved Hjælp af hvilken den til et Mord anvendte Gift er rekvireret, eller det Brev, hvis Indhold har ophidset Sigtede til en Voldshandling), afskærer den derimod som Hovedregel Oplæsning af alle saadanne Dokumenter, der kun indeholde Beretninger, Gengivelser, Erklæringer, Attestationer eller lignende, idet den nemlig udtrykkelig angiver de Undtagelsestilfælde, hvori saadan Oplæsning er tilladt, og for disse drager saa snævre Grænser som muligt. Om disse Undtagelser skal følgende bemærkes:

For det første maa der nødvendigvis være Adgang til at oplæse Protokolltilførsler til Retsprotokoller angaaende saadanne under Forberedelsen foretagne Handlinger som Ransagninger, Beslaglæggelser og efter Omstændighederne Besigtigelser og Syns- og Skønforretninger, fremdeles Protokollationer af Udsagn af Syns- og Skønsmænd, eller Vidner, naar disse paa Grund af de paagældendes Sygdom, Bortrejse, Afsindighed eller Død ikke kunne gentages, saavel som protokollerede Indenretsforklaringer af Tiltalte, naar Domsforhandlingen undtagelsesvis foregaar i hans Fraværelse. Endvidere maa der være Adgang til at nøjes med den skriftlige Gengivelse i Stedet for selve Beviskilden i Tilfælde, hvor denne vel endnu eksisterer, men hvor dens Tilstedebringelse vilde medføre uforholdsmæssigt Besvær eller Bekostninger i Forhold til, hvad derved in concreto kan ventes vundet. I Sammenhæng hermed kan særlig fremhæves, at visse i offentlige Hvervs Medfør afgivne Attestationer og Erklæringer i sig selv maa antages at besidde tilstrækkelig Paalidelighed, naar de ere afgivne under de